

dig“ er ændret til „fuld“, hvorved man får en ensartet nordisk tekst.

Til § 75.

Svarer med mindre redaktionel ændring nøje til den gældende sølovs § 75.

Til § 76.

Bestemmelsen erstatter den gældende sølovs § 72 og KKL § 3, 1, men er udformet på samme måde som sølovens 58 i skibsførerkapitlet, således som denne bestemmelse blev ændret i 1966, med sødygtighed som overbegreb. Konnossementskonventionens tekst er på dette punkt uklar, idet man dels i art. 4, 1 og 6,1 bruger sødygtighed som et overbegreb, mens det i art. 3,1 er sideordnet med de øvrige krav om, at skibet er tilstrækkelig bemanded, provianteret og udrustet m. v. Man må derfor være frit stillet med hensyn til, hvilken formulering man vil vælge, og der har under de nordiske drøftelser været enighed mellem Norge og Danmark om at vælge den i § 58 benyttede formulering, således at sødygtighed bliver overbegrebet, mens man fra svensk side vil benytte den sideordnede formulering, som svarer til den svenske sølovs § 58.

Bestemmelsen i lovudkastets § 76 pålægger som den gældende § 72 bortfragteren en generel pligt til at sørge for, at skibet er sødygtigt. Reglen må sammenholdes med reglen i lovudkastets § 118, der pålægger bortfragteren et — ifølge lovudkastets § 168 ufravigeligt — ansvar for skade på gods som følge af skibets usødygtighed ved rejsens begyndelse. For skade på gods som følge af usødygtighed, der opstår på et senere tidspunkt, vil rederen oftest være ansvarsfri i kraft af reglen i lovudkastets § 118, stk. 2, a. Derimod kan rederen i kraft af den generelle regel i § 76 f. eks. være ansvarlig for sådan usødygtighed i henhold til certeparti.

Mens den gældende § 72 er placeret under de indledende bestemmelser i sølovens 5. kapitel, er bestemmelsen i lovudkastet nu af systematiske grunde placeret under afsnit II, rejsebefragtning. For tidsbefragtning findes en særlig sødygtighedsregel i gældende § 138.

Til § 95.

I denne bestemmelse har man samlet reglerne om, hvornår man kan forlange konnossement udstedt, og hvem der kan udstede

dem. De nærmere regler om konnossementets indhold m. v. fremgår af lovudkastets og gældende sølovs §§ 151-167.

Efter den gældende sølov foreligger der alene en pligt til at udstede konnossement, når godset er indlastet, det såkaldte ombordskonnossement, jfr. den gældende § 95. I den gældende § 167 har man dog fastsat visse regler om det særlige „modtagelseskonnossement“ (received for shipment), idet disse dokumenter på tidspunktet for kapitlets seneste revision i 1937 havde fået en så stor praktisk anvendelse, at man i et nyt befragtningskapitel ikke kunne komme udenom at fastlægge visse hovedregler om disse dokumenter. Det fremgår dog klart af motiverne, at man ikke fandt, at der forelå nogen pligt for bortfragteren til at udstede sådant dokument; det måtte bero på overenskomst eller sædvane, om sådant kunne kræves.

Under hensyn til den udvikling, der har fundet sted siden 1937, har der under de nordiske drøftelser været enighed om at ligestille ombordskonnossement og modtagelseskonnossement, hvilket heller ikke skulle være i strid med konnossementskonventionen (jfr. art. 3,3 3,4 og 3,7).

Stk. 1, der erstatter den gældende sølovs § 167 og KKL § 3,3, 1. afsn., giver som nævnt ovenfor afladeren en ret til at forlange modtagelseskonnossement udstedt, når bortfragteren har modtaget godset i sin varetægt, og de nødvendige papirer og oplysninger foreligger. At afladeren i visse tilfælde er befragter har i denne forbindelse ingen betydning.

Spørgsmålet, om hvem der kan udstede konnossement, er i lovudkastet søgt præciseret ved udtrykkelig at nævne bortfragteren eller skibsføreren eller den bortfragteren ellers har bemyndiget dertil. Det må derfor bero på partens aftale og de øvrige forhold i det konkrete tilfælde, hvem der kan udstede konnossement. Man kan næppe fortolke bestemmelsen således, at „bortfragteren“ i denne situation automatisk omfatter hele den i § 71, stk. 1., 2. pkt., nævnte personkreds.

Stk. 2 erstatter den gældende sølovs § 95, stk. 1, og KKL § 3,7's bestemmelser vedrørende ombordskonnossement.

Stk. 3 og 4 svarer ganske til gældende sølovs § 95, stk. 2 og 3.